

De Nazireër en de priesterlijke zegen

Numeri 6

“En de Heere sprak tot Mozes, zeggende: Spreek tot de kinderen Israëls, en zeg tot hen: Wanneer een man of een vrouw zich afgescheiden zal hebben, belovende de gelofte eens Nazireeërs, om zich de Heere af te zonderen, van wijn en sterke drank zal hij zich afzonderen; wijnedik, en edik van sterke drank zal hij niet drinken, noch enige vochtigheid van druiven zal hij drinken, noch verse noch gedroogde druiven eten. Al de dagen van zijn Nazireeërschap zal hij niet eten van iets, dat van de wijnstok des wijns gemaakt is, van de kernen af tot de basten toe. Al de dagen der gelofte van zijn Nazireeërschap zal het scheermes over zijn hoofd niet gaan; totdat die dagen vervuld zullen zijn, die hij zich de Heere zal afgezonderd hebben, zal hij heilig zijn, latende de lokken van het haar zijns hoofds groeien. Al de dagen, die hij zich de Heere zal afgezonderd hebben, zal hij tot het lichaam van een dode niet gaan. Om zijn vader of om zijn moeder, om zijn broeder of om zijn zuster, om hen zal hij zich niet verontreinigen, als zij dood zijn, want het Nazireeërschap zijns Gods is op zijn hoofd. Al de dagen van zijn Nazireeërschap is hij de Heere heilig”, (vs. 1-8).

De wet op het Nazireeërschap is heel belangrijk en bevat veel praktische lessen. Wij zien hier iemand, die zich op een heel bijzondere manier afzondert van alles wat op zichzelf volstrekt niet zondig maar toch in strijd was met de volkomen toewijding van het hart, die we bij het ware Nazireeërschap vinden.

In de eerste plaats mocht de Nazireeër geen wijn drinken. De vrucht van de wijnstok in welke vorm ook, was hem verboden. Wijn is het symbool van aardse vreugde - het genieten van gezelligheid, waartoe een mens zo wordt aangetrokken. Hiervan moest de Nazireeër in de woestijn zich zorgvuldig onthouden. Hij moest de natuur niet opwekken door het gebruik van sterke drank. Al de tijd van zijn afzondering moest hij zich stipt onthouden van wijn.

Dat is het type, en het is tot onze lering opgeschreven in het boek Numeri. Dit konden wij verwachten. Het Nazireeërschap hoort in dit boek en stemt geheel overeen met de aard van Numeri. Zoals al gezegd, gaat dit boek over alles wat bij het leven in de woestijn hoort. We zullen nu onderzoeken, wat we eruit kunnen leren, dat de Nazireeër zich onthield van alles wat tot de wijnstok hoorde, van de pitten af tot de bast toe.

Er is maar één waarachtige en volmaakte Nazireeër geweest in de wereld - slechts één, die van het begin tot het eind volkomen afgezonderd bleef van louter aardse vreugde. Van de dag af, dat Jezus zijn werk in het openbaar begon, hield Hij zich afgezonderd van alles, wat van deze aarde is. Zijn hart was op God en Zijn werk gericht en Zijn toewijding kon nergens door worden verminderd. Geen aardse of louter natuurlijke eisen stonden ooit tussen Zijn hart en het werk, dat Hij kwam volbrengen. “Wist gij niet, dat Ik moet zijn in de dingen Mijns Vaders?” en ook: “Vrouw! wat heb Ik met u te doen?” Zo wees de ware! Nazireeër de aanspraken die de natuurlijke liefde deed gelden, hun plaats aan. Hij had één werk te doen, en daaraan wijdde Hij zich geheel. Zijn oog was eenvoudig, en Zijn hart onverdeeld; dat zien we van het begin tot aan het eind. Hij kon tot Zijn discipelen zeggen: “Ik heb een spijze om te eten, die gij niet weet”. Zij begrepen de diepe betekenis van Zijn woorden niet en zeiden: “Heeft Hem iemand te eten gebracht?” Maar Hij antwoordde: “Mijn spijze is, dat Ik doe de

wil Desgenen, die Mij gezonden heeft, en Zijn werk volbrengende" (Jh. 4.). Zo spreekt Hij ook, aan het eind van Zijn loopbaan hier op aarde, nadat Hij de drinkbeker bij het Paasfeest genomen had: "Neemt deze, en deelt hem onder elkander want Ik zeg u, dat Ik niet drinken zal van de vrucht des wijnstoks, totdat het koninkrijk Gods zal gekomen zijn". (Lk. 22:17,18).

Wij zien hieruit, hoe de volmaakte Nazireeër zich gedurende z'n hele leven gedroeg. Hij vond geen vreugde in de aardse dingen, geen vreugde in het volk Israël. Daarvoor was de tijd niet aangebroken; daarom onthield Hij zich van alle louter menselijke genegenheden om zich aan het grote doel, dat Hem altijd voor de geest stond te wijden. De tijd zal komen, dat Hij als de Messias zich in Zijn volk en in de aarde zal verblijden, maar tot op dat heerlijk ogenblik is Hij, als de ware Nazireeër, afgezonderd, en Zijn volk is hierin met Hem verbonden. "Zij zijn niet van de wereld, gelijk Ik van de wereld niet ben. Heilig hen door de waarheid; Uw woord is de waarheid. Gelijk Gij Mij gezonden hebt in de wereld, zo heb Ik hen ook in de wereld gezonden. En Ik heilig Mij zelf voor hen, opdat ook zij geheiligd mogen zijn door de waarheid" (Jh. 17:16-19).

Treffen wij ook bij onszelf deze voorname karaktertrek aan van de Nazireeër? Het is belangrijk dit na te gaan. Laten wij ons afvragen, in hoe verre wij als Christenen echt de betekenis en de kracht kennen van deze afzondering, een afzondering van alles wat opwinding van onze natuur is, en van alles wat slechts een aards genoegen is. Zegt iemand misschien: "Er zit toch geen kwaad in wat ontspanning of genoegen? Wij zijn toch geen kloosterlingen. Heeft God ons niet alle dingen rijkelijk gegeven om te genieten? Zo lang we op aarde zijn, mogen we toch genieten". Er is hier echter geen sprake van kwaad is dit of dat. Evenmin als er iets kwaads is in wijn of in de wijnstok. Maar wilde iemand een Nazireeër zijn; streefde iemand naar die heilige afzondering voor de Heere, dan moest hij zich geheel en al onthouden van het gebruik van wijn en sterke drank. Anderen mochten wijn drinken, de Nazireeër volstrekt niet.

En nu een vraag aan ons: streven wij naar het Nazireeërschap? Verlangen wij naar die volkomen afzondering en toewijding aan God van onszelf, naar lichaam, geest en ziel? Zo ja, dan moeten wij ons onthouden van alles, waarin de oude natuur vermaak vindt. Daarom gaat het. De vraag is niet: "moeten wij monniken worden?" maar: "willen wij Nazireeërs zijn?" Verlangen we van harte om met onze Heere Jezus Christus afgezonderd te zijn van alles, wat enkel aardse vreugde geeft -afgezonderd voor God van de dingen, die niet zondig zijn op zichzelf, maar die toch een belemmering vormen voor de volkomen toewijding, die het geheim vormt van het geestelijke Nazireeërschap.

Er zijn veel van die dingen; er zijn onnoemelijk veel dingen, die onze geest verzwakken en afleiden en die men toch niet verkeerd of zondig zou noemen. Maar een Nazireeër wijdt zich aan God en meet de dingen met een andere maatstaf dan die van zondig of niet zondig. De Nazireeër beschouwt alles uit een Goddelijk en hemels oogpunt; daarom noemt hij alles schadelijk, wat enigszins zijn verheven toewijding aan God, waarnaar zijn ziel smacht, in de weg kan staan. God wil ook ons genade geven om deze dingen te bedenken en op onze hoede te zijn voor alle verkeerde invloeden. Iedereen hoort voor zichzelf te weten, wat voor hem de wijn of sterke drank betekent. Het lijkt misschien een kleinigheid, maar wees er zeker van, dat het geen kleinigheid is die de gemeenschap van de ziel met God verbreekt, en ons die heilige vertrouwelijke omgang beneemt, die wij mogen genieten.

Maar er was nog iets, dat de Nazireeër kenmerkte. Hij mocht zijn hoofdhaar niet afscheren. “Al de dagen der gelofte van zijn Nazireeërschap zal het scheermes over zijn hoofd niet gaan; totdat die dagen vervuld zijn, die hij zich de Heere zal afgezonderd hebben, zal hij heilig zijn, latende de lokken van het haar zijns hoofds groeien” (vs. 5).

In 1Ko. 11:4 lezen wij, dat het voor een man oneer is “langhaar te dragen”. Wat leren we hieruit? Als wij werkelijk voor God afgezonderd leven willen, moeten wij bereid zijn dat op te geven, wat van nature een eer voor ons is. Onze Heere Jezus Christus deed dit volmaakt; “Hij heeft zichzelf vernietigd”. Hij gaf zijn rechten in alles op. Hij kon zeggen: „Ik ben een worm en geen man”. Hij ontledigde zich geheel en nam de laagste plaats in. Hij behaagde zichzelf niet, maar zorgde voor anderen. In één woord, Zijn Nazireeërschap was hierin, zoals in al het andere, volmaakt.

Hoe heel anders is het met ons. Van nature staan wij op onze eer en onze rechten. Het is mannelijk, zegt men, dit te doen. Maar de volmaakte Mens heeft dit nooit gedaan; en als wij Nazireeërs willen zijn, moeten wij het ook niet doen. Wij moeten afstand doen van wat ons van nature een eer is, en aardse genoegens laten varen om in deze wereld een pad van afzondering voor God te bewandelen. Er komt een tijd om geëerd te worden en om in de vreugde van deze aarde te delen; nu is het nog niet zo.

Ook hier gaat het niet om goed of kwaad. Als algemene regel was het goed voor een man om zijn hoofdhaar af te scheren; maar voor een Nazireeër was het niet goed, maar verkeerd. Dit is een heel verschil! Een gewoon mens mocht zich scheren en wijn drinken, maar de Nazireeër was geen gewoon mens; hij zonderde zich af van al het gewone om een bijzondere weg te gaan. Het drinken van wijn en het afscheren van zijn hoofdhaar betekenden dat hij op die weg niet verder ging.

Dit maakt het heel eenvoudig, en geeft het antwoord op allerlei vragen. Wat is ons doel en voornemen? Dat is de vraag. Willen wij alleen maar als mensen, of als oprechte Nazireeërs leven? Volgens 1Ko. 3:3 komt “het wandelen naar de mens” overeen met “vleselijk zijn”. Laten wij ons door zulke woorden leiden? Laten wij ons beheersen door de geest en de sfeer van zulke Schriftwoorden? Of laten wij ons leiden door de geest en beginselen van een goddeloze wereld, die zonder Christus is? Het is zinloos over kwesties te twisten, die nooit aan de orde zouden komen, als ons hart recht was voor God. Laten we nooit vergeten, dat God en de wereld, het vlees en de Geest onverenigbaar zijn.

Eens zal de tijd aanbreken, dat alles anders zal zijn; maar nu moeten allen, die voor God willen leven, en in de Geest willen wandelen van de wereld afgezonderd leven en het vlees doden. In Zijn grote genade wil God ons daartoe bekwamen!

Nog één kenmerk van de Nazireeër hebben we te overdenken. Hij mocht geen dood lichaam aanraken. “Al de dagen, die hij zich de Heere zal afgezonderd hebben, zal hij tot het lichaam van een dode niet gaan. Om zijn vader of om zijn moeder, om zijn broeder of om zijn zuster, om hen zal hij zich niet verontreinigen, als zij dood zijn: want het Nazireeërschap zijns Gods is op zijn hoofd”.

Wijn drinken, het afscheren van het haar, en het aanraken van een dood lichaam had altijd dezelfde gevolgen. In alle drie de gevallen verontreinigde de Nazireeër zijn hoofd. Het is goed hierop te letten. Als mensen zijn we geneigd onderscheidingen te maken, die in het licht van Gods tegenwoordigheid geen stand houden. Was eenmaal de toewijding aan God op iemands hoofd, dan werd aan dit belangrijke feit afgemeten en getoetst of iets goed was of niet. De Nazireeër stond dus op een heel nieuwe, bijzondere grondslag en hij moest noodzakelijk ook alles uit een nieuw en bijzonder oogpunt beschouwen. De vraag was niet meer, wat hem als mens, maar wat hem als Nazireeër paste. Al lag daarom zijn liefste vriend dood aan zijn zijde, hij mocht hem niet aanraken. Hij moest vrij blijven van de verontreinigende invloed van de dood. Waarom? Omdat "het Nazireeërschap zijns Gods op zijn hoofd was".

Het is duidelijk dat het bij het Nazireeërschap niet gaat om de behoudenis, het eeuwige leven, of de volkomen zekerheid van de gelovige in Christus. Als we dit niet duidelijk inzien lopen we gevaar in het duister te tasten en in de war te raken. Er zijn twee belangrijke schakels in het Christendom, die wel met elkaar verbonden, maar toch geheel onderscheiden zijn. De eerste is de schakel die ons aan het eeuwige leven hecht, de ander, die van onze persoonlijke gemeenschap met God.

De eerste schakel kan nooit verbroken worden; de tweede wordt door allerlei dingen afgebroken of beschadigd. Over de tweede schakel spreekt de wet op het Nazireeërschap.

Een Nazireeër stelt ons zinnebeeldig iemand voor, die een bijzondere weg wil gaan vol toewijding en overgave aan Christus. De kracht om op die weg te volharden bestaat in het stille leven van gemeenschap met God. Is deze gemeenschap verbroken, dan is ook de kracht om te volharden verdwenen. Dit maakt het onderwerp heel ernstig. Want het is heel gevaarlijk op die weg verder te willen gaan, als we de kracht daarvoor verloren hebben. De grootste nauwkeurigheid is hier nodig. We gingen in het kort de verschillende dingen na, die de gemeenschap van de Nazireeër kunnen verbreken; maar met geen woorden zouden wij de gevolgen kunnen beschrijven van de poging, om de schijn van het Nazireeërschap te willen ophouden, terwijl de werkelijkheid verdwenen is. Dit is uiterst gevaarlijk. Het is oneindig veel beter onze fout te belijden en een waar standpunt in te nemen, dan een valse schijn op te houden. God eist waarheid en wij kunnen er zeker van zijn, dat vroeg of laat ons gebrek en onze dwaasheid aan het licht zullen komen. Het is erg droevig en vernederend, als "hare bijzondersten, die reiner waren dan sneeuw", "in hun gedaante verduisterd van zwartigheid" geworden zijn, zich nog als wit voordoen.

Laten we even stil staan bij de treurige geschiedenis uit het leven van Simson in Richteren 16. Op een ongelukkig ogenblik verraadde hij zijn geheim en verliest hij zijn kracht - zonder het te vermoeden. Maar de vijand komt er al gauw achter en iedereen kan zien, dat de Nazireeër het hoofd van zijn toewijding verontreinigd had. "En het geschiedde, als zij (Delila) hem alle dagen met haar woorden perste, en hem moeilijk viel, dat zijn ziel verdrietig werd tot stervens toe; zo verklaarde hij haar zijn ganse hart, en zei tot haar: Er is nooit een scheermes op mijn hoofd gekomen, want ik ben een Nazireeër Gods van mijns moeders schoot af; indien ik geschoren werd, zo zou mijn kracht van mij wijken, en ik zou zwak worden, en wezen als de mensen". (Richt. 16:16-17).

Zo verraadt hij het intieme en heilige geheim van zijn kracht. Tot op dit ogenblik was hij op zijn weg krachtig en overwinnend voortgegaan, doordat hij het Nazireeërschap bewaard had. Maar Delila's schoot was te veel voor Simson en wat duizend Filistijnen niet konden, bracht de verleidende invloed van een vrouw tot stand. Simson viel van de hoogte van een heilige Nazireeër tot de laagte van een gewoon mens.

“Als nu Delila zag, dat hij haar zijn ganse hart verklaard had, zo zond zij heen, en riep de vorsten der Filistijnen, zeggende: kom ditmaal op, want hij heeft nu zijn ganse hart verklaard! En de vorsten der Filistijnen kwamen tot haar op, en brachten dat geld in hun hand. Toen deed zij hem slapen op haar knieën, en riep een man, en liet hem de zeven haarlokken van zijn hoofd afscheren, en zij begon hem te plagen en zijn kracht week van hem. En zij zei: De Filistijnen over u, Simson! en hij ontwaakte uit zijn slaap, en zei: ik zal ditmaal uitgaan als op andere malen en mij uitschudden: want hij wist niet, dat de Heere van hem geweken was. Toen grepen hem de Filistijnen en groeven zijn ogen uit; en zij voerden hem af naar Gaza, en bonden hem met twee koperen ketenen, en hij was malende in het gevangenhuis”. (Richt. 16:18-21).

Wat een tafereel! Wat een ernstige waarschuwing! Wat treurig Simson te zien, als hij zich wil uitschudden als de andere keren. Er was geen sprake van; hij kon zich wel uitschudden, maar niet meer zoals vroeger: want “zijn kracht was geweken”. De Heere was niet meer met hem, en de eens zo sterke Nazireeër werd gevangen en blind gemaakt. In plaats van over de Filistijnen te heersen, moest hij malen in hun gevangenis. Dat was het resultaat nu hij aan de inspraak van zijn natuur gevolg had gegeven.

Simson kreeg zijn vrijheid niet terug; door Gods barmhartigheid werd het hem vergund, nog een overwinning op de onbesnedenen te behalen, maar dit kostte hem het leven.

Gods Nazireeër moet zich rein houden. Reinheid en kracht zijn voor hem onafscheidelijk met elkaar verbonden. Het is dan ook volstrekt noodzakelijk om altijd te waken tegen de verschillende dingen, die het hart aftrekken, de gedachten afleiden en de geestelijke gezindheid verlagen. Laten we steeds denken aan de woorden uit ons hoofdstuk: “al de dagen van zijn Nazireeërschap is hij de Heere heilig”. Heiligheid is al zijn dagen het grote en onmiskenbare kenmerk van de Nazireeër; wordt eenmaal de heiligheid prijs gegeven, dan is ook het Nazireeërschap ten einde.

“Maar”, zal iemand vragen, “wat moeten we in zo'n geval doen? De Schrift geeft het antwoord. “En zo de gestorvene bij hem onvoorziens haastelijk gestorven ware, dat hij het hoofd van zijn Nazireeërschap zou verontreinigd hebben, zo zal hij op de dag zijner reiniging zijn hoofd beschermen; op de zevende dag zal hij het beschermen. En op de achtste dag zal hij twee tortelduiven of twee jonge duiven brengen tot de priester, tot de deur van de tent der samenkomst. De priester nu zal één bereiden ten zondoffer, en één ten brandoffer, en zal voor hem verzoening doen, omdat hij aan het dode lichaam gezondigd heeft; also zal hij zijn hoofd op diezelfde dag heiligen. Daarna zal hij de dagen van zijn Nazireeërschap de Heere afzonderen, en zal een lam dat eenjarig is brengen ten schuldoffer en de vorige dagen zullen vallen, omdat zijn Nazireeërschap verontreinigd was”. (Nm. 6:9-12).

Hier vinden wij de verzoening vanuit twee oogpunten als de enige grondslag, waarop de

Nazireeër in zijn gemeenschap kon terugkeren. Hij was verontreinigd, en die verontreiniging kon alléén door het bloed van het offer weggenomen worden. Wij vinden het misschien niet zo erg, om een dood lichaam, vooral onder zulke omstandigheden, aan te raken. We denken wellicht: "Hij kon het toch niet helpen, als iemand in zijn omgeving plotseling stierf". De Schrift geeft echter het antwoord, eenvoudig en plechtig. De Nazireeër moet persoonlijk rein blijven, en de maatstaf van die reinheid is niet menselijk, maar goddelijk. Alleen het aanraken al van een dode was voldoende om de band van de gemeenschap te breken. Had de Nazireeër geprobeerd verder te gaan, alsof er niets was voorgevallen, dan had hij zich tegen de geboden van God verzet, en zou hij zich een zwaar oordeel op de hals gehaald hebben.

Maar gelukkig had God in Zijn genade er in voorzien. Daar was het brandoffer - het type van de dood van Christus met betrekking tot Gods eisen. Verder het zondoffer - type van diezelfde dood, die nodig was, met het oog op onze zondige natuur. Tenslotte het schuldoffer - type van Christus' dood, die niet alleen het oordeel bracht over de wortel of het zondige beginsel in onze natuur, maar ook vergeving van de werkelijk bedreven zonden. De volle kracht van het sterven van Christus was dus nodig, om de verontreiniging weg te nemen, die de aanraking van een dood lichaam te weeg bracht.

Dat is toch wel ernstig! Zonde is iets vreselijks in het oog van God. Een zondige gedachte, een zondig gebaar, een zondig woord is genoeg om een donkere wolk over de ziel te brengen, die ons het licht beneemt van het aangezicht van God, zodat we ons ellendig voelen en in moeilijkheden verkeren.

Laten we toch nooit gering denken over de zonde. Laten we ons steeds herinneren, dat onze dierbare Heere Jezus Christus al de verschrikkingen van Golgotha moest doormaken, voordat zelfs de geringste smet en schuld van de zonde kon worden weggedaan. Alleen die vreselijke uitroep: "Mijn God, mijn God! waarom hebt Gij mij verlaten?" kan ons er een enigszins juist denkbeeld van geven, wat zonde eigenlijk is; en de ontzettend diepe betekenis van die woorden kan geen mens of engel ooit peilen. Maar al zullen wij nooit de diepe verborgenheden van het lijden van Christus kunnen doorgronden, toch moeten we altijd weer zijn kruis en lijden overdenken, om daardoor te leren inzien hoe verschrikkelijk de zonde is in Gods oog. Als de zonde werkelijk zo afschuwelijk is voor de heilige God, dat Hij het licht van Zijn aangezicht moest verbergen voor die Volzalige, die van alle eeuwigheid in Zijn schoot was; als Hij Hem moest verlaten, omdat Hij in Zijn lichaam onze zonden aan het hout droeg, wat moet de zonde dan niet zijn.

Geliefden, laten we deze dingen ernstig overdenken. Laten we er nauwlettend op toezien dat zelfs ons oog niet een zondige richting uitgaat. Wij kunnen er zeker van zijn, het hart zal het oog, en de voeten zullen weer het hart volgen; en alzo wijken wij van de Heere af, verliezen het besef van Zijn tegenwoordigheid en liefde, worden ongelukkig, of zo niet ongelukkig, dan wat nog veel erger is: dood, koud, ongevoelig, "verhard door de verleiding van de zonde". De Heere in Zijn genade beware ons van Hem af te wijken. De genade van God vergeeft en herstelt ons wel, maar wij krijgen nooit terug wat wij zijn verloren. Dit lezen we heel nadrukkelijk in het voor ons liggende hoofdstuk: "Daarna zal hij de dagen van zijn Nazireeërschap de Heere afzonderen, en zal een lam, dat eenjarig is, brengen ten schuldoffer; en de overige dagen zullen vallen, omdat zijn Nazireeërschap verontreinigd

was”.

Dit is een belangrijk punt om over na te denken. Als de Nazireeër op één of andere manier, al was het maar door het aanraken van een dood lichaam, verontreinigd was, dan moest hij opnieuw beginnen. Niet alleen de dagen van zijn verontreiniging waren verloren, maar ook al de dagen van zijn vroegere Nazireeërschap. Wat leren we hieruit? Dat, als wij ook maar een haarbreed afwijken van het smalle pad in gemeenschap met God, wij opnieuw moeten beginnen. Wij vinden vele voorbeelden hiervan in de Schrift, en het zou verstandig zijn als we die ter harte zouden nemen.

Neem bijvoorbeeld Abraham op reis naar Egypte. (Gn. 12.) Dit was een afwijking van het rechte pad. En wat was het gevolg? De dagen waren verloren: hij moest terugkeren naar de plaats, waarvan hij afgedwaald was, en opnieuw beginnen. Zo lezen wij in Gn. 12:8: "Hij brak op van daar naar het gebergte, tegen het oosten van Bethel, en hij sloeg zijn tent op, zijnde Bethel tegen het westen en Ai tegen het oosten, en hij bouwde daar de Heere een altaar, en riep de naam des Heeren aan". Daarna, toen hij uit Egypte terugkeerde, vinden wij: "En hij ging, volgens zijn reizen, van het zuiden tot Bethel toe, tot aan de plaats, waar zijn tent in het begin geweest was, tussen Bethel en tussen Ai; tot de plaats des altaars, dat hij in het eerst daar gemaakt had. En Abram heeft aldaar de naam des Heeren aangeroepen", (Gn. 13:3,4). Al de tijd in Egypte doorgebracht was verloren. Er was daar geen altaar, geen aanbedding, geen gemeenschap; en Abraham moest naar dezelfde plaats, vanwaar hij afgedwaald was, terugkeren, en opnieuw beginnen.

Zo gaat het altijd; en hierin ligt de verklaring van de trage vorderingen, die sommigen onder ons in hun wandel maken. Wij struikelen, verwijderen ons van de Heere en leven in geestelijke duisternis. Dan klinkt Zijn liefelijke stem om ons te herstellen, om ons terug te brengen naar de plaats, vanwaar wij afgedwaald zijn. We luisteren, worden terechtgebracht, maar wij hebben de tijd verloren en onberekenbaar veel schade geleden. Dit is ernstig, en het moet ons leren met heilige voorzichtigheid en waakzaamheid te wandelen, opdat wij niet opnieuw hoeven te beginnen en verliezen, wat we nooit weer kunnen herwinnen. Weliswaar leren onze struikelingen en afdwalingen ons wat in ons hart is en hoe oneindig groot en onveranderlijk de genade van onze God is; maar er is een veel verhevener manier om én onszelf én God te leren kennen, dan door struikelen en tekortkomingen.

Wij moeten ons eigen ik geheel en al oordelen in het heilige licht van Gods tegenwoordigheid; daar ook zal onze ziel opgroeien in de kennis van God, zoals Hij zich door de Heilige Geest in het aangezicht van Jezus Christus en in de Heilige Schrift openbaart. Dit is zeker de gelukkigste manier om onszelf en God te leren kennen, en daarin ligt ook de kracht van elk Nazireeërschap en alle afzondering. De gelovige, die in het heiligdom van God leeft, en in onafgebroken gemeenschap met God wandelt, zal het juiste besef hebben van de verdorvenheid van het vlees en van wat God is voor allen, die hun vertrouwen op Hem stellen. Het is treurig als we ons boze hart door eigen ondervinding moeten leren kennen. Leren wij dat in gemeenschap met God, dan zullen wij ons niet steeds met onze verdorvenheid bezig houden, maar liever met wat ver boven het eigen ik verheven is - met de uitnemendheid van de kennis van Christus Jezus, onze Heere.

Ten slotte nog de voorschriften voor de tijd dat het Nazireeërschap eindigde: "op de dag als

de dagen van zijn Nazireeërschap zullen vervuld zijn, zal hij dit brengen tot de deur van de tent der samenkomst. Hij zal dan tot zijn offerande de Heere offeren een volkomen eenjarig lam ten brandoffer, en een volkomen eenjarig oilam ten zondoffer en een volkomen ram ten dankoffer; en een korf ongezuurde koeken van meelbloem, met olie gemengd, en ongezuurde vladen, met olie bestreken, mitsgaders hun spijsoffer en hun drankofferen; en de priester zal het voor het aangezicht des Heeren brengen, en zal zijn zondoffer en zijn brandoffer bereiden. Hij zal ook de ram ten dankoffer de Heere bereiden, met de korf der ongezuurde koeken; en de priester zal zijn spijsoffer en zijn drankoffer bereiden. Alsdan zal de Nazireeër, aan de deur van de tent der samenkomst, het hoofd van zijn Nazireeërschap beschermen; en hij zal het hoofdhaar van zijn Nazireeërschap nemen, en hij zal het leggen op het vuur, dat onder het dankoffer is. Daarna zal de priester een gezoden schouder nemen van de ram, en een ongezuurde koek uit de korf, en een ongezuurde vlade, en hij zal ze op de handen van de Nazireeër leggen, nadat hij zijn Nazireeërschap afgeschoren heeft. En de priester zal die bewegen ten beweegoffer voor het aangezicht des Heeren; het is een heilig ding voor de priester, met de borst van het beweegoffer en met de schouder van het hefoffer; en daarna zal die Nazireeër wijn drinken. Dit is de wet van de Nazireeër, die zijn offerande de Heere voor zijn Nazireeërschap zal beloofd hebben, behalve wat zijn hand bekomen zal; naar zijn gelofte, welke hij beloofd zal hebben, also zal hij doen, naar de wet van zijn Nazireeërschap” (Nm. 6:13-21).

Deze “wet” van het Nazireeërschap verplaatst ons naar de toekomst, wanneer de volledige uitwerking van het volmaakte werk van Christus gezien zal worden. Dan zal Hij, als Israëls Messias, aan het einde van Zijn Nazireeërsafzondering, Zich verheugen over Zijn geliefd volk en deze aarde. Dan is de tijd daar, dat de Nazireeër wijn drinkt, en die vreugde geniet, waarvan Jezus Zich hier afzijdig hield. Hij was afgezonderd van het volk en van deze wereld in de kracht van de ware Nazireeër, en kon in de gedenkwaardige nacht tot Zijn discipelen zeggen: “En Ik zeg U, dat Ik van nu aan niet zal drinken van deze vrucht des wijnstoks tot op die dag, wanneer Ik met u dezelve nieuw zal drinken in het koninkrijk Mijns Vaders”. (Mt. 26:29).

De dag zal aanbreken, dat Jahweh - Messias zich in Jeruzalem en in Zijn volk zal verheugen. De profeten, van Jesaja af tot Maleachi toe, staan vol met prachtige toespelingen op die heerlijkheid. Aanhalingen zouden een boekdeel vullen; men behoeft slechts het einde van Jesaja te lezen, om er een voorbeeld van te hebben. Wij moeten echter tegen één gevaar waarschuwen: Laat u niet misleiden door zogenaamde korte inhoud, die mensen schreven boven de hoofdstukken, die op Israëls toekomst betrekking hebben. Zo staat er b. v. “De zegeningen van het Evangelie” of “de uitbreiding van de kerk”; terwijl geen enkele profet ook maar met een syllabe van de kerk gewag maakte. De Gemeente vindt in het Oude Testament veel licht, onderwijs, troost en opbouw; maar we zullen dit juist te meer krijgen, naarmate wij ons door de Heilige Geest laten leren, wat het ware doel is van dit deel van Gods Woord.

Misschien verbazen sommigen zich over de bewering, dat er niets over de Gemeente als zodanig in het Oude Testament staat. Maar een paar aanhalingen uit de brieven van Paulus zullen de doorslag geven voor iedereen, die gewillig is om zich onder het gezag van de Schrift te buigen. Zo lezen wij in Rm. 16: “Hem nu, die machtig is u te bevestigen, naar mijn evangelie en de prediking van Jezus Christus, volgens de openbaring van de verborgenheid,

die in de tijden van de eeuwen verzwegen is geweest, maar die nu is geopenbaard en die door profetische Schriften, naar het bevel van de eeuwige God, tot geloofsgehoorzaamheid onder alle volken bekend is gemaakt!“

En in Ef. 3: “Daarom ik, Paulus, de gevangene voor Christus Jezus voor u, volken. . . (als gij tenminste gehoord hebt van het rentmeesterschap van de genade Gods, dat mij voor u gegeven is, dat mij door openbaring de verborgenheid is bekend gemaakt - zoals ik te voren in het kort geschreven heb. Wanneer gij dit leest kunt gij hieraan mijn inzicht opmerken in de verborgenheid van Christus - die in andere geslachten de zonen van de mensen niet bekend gemaakt is, zoals zij nu in de Geest geopenbaard is aan zijn heilige apostelen en profeten²: dat zij uit de volken mede-erfgenamen zijn en mede-ingelijfd, en mede-deelgenoten van zijn belofte in Christus Jezus door het evangelie; waarvan ik een dienaar geworden ben naar de gave van de genade van God, die mij gegeven is naar de werking van Zijn kracht. Mij, de geringste van alle heiligen, is deze genade gegeven om de onnaspeurlijke rijkdom van Christus onder de volken te verkondigen, en voor allen in het licht te stellen, wat het rentmeesterschap is van de verborgenheid, die van alle eeuwen verborgen was in God, die alle dingen geschapen heeft”.

Deze plaatsen bewijzen doorslaggevend, dat de Gemeente, zoals Paulus die leerde kennen, geen plaats vindt in het Oude Testament. Leest men dus in de profeten de woorden “Israël”, “Jeruzalem”, “Sion”, dan moeten wij die niet op de Gemeente van God toepassen. Het gaat dan letterlijk over het volk van God, het zaad van Abraham, het land Kanaan en de stad Jeruzalem. God meent, wat Hij zegt. Wij moeten er ons zorgvuldig voor wachten lichtvaardig en oneerbiedig met het Woord van God om te gaan.

Wij zijn nu gekomen aan het slot van een heel bijzonder gedeelte van Numeri. Het leger is opgesteld, elke soldaat heeft zijn plaats gekregen. (Hfdst. 1:2). Iedere arbeider heeft het voor hem bestemde werk ontvangen. (Hfdst. 3:4.) De legerplaats is gereinigd. (Hfdst. 5.) Er is voorzien in de meest verheven toewijding aan God. (Hfdst. 6.) Alles is geregeld, er heerst volmaakte orde. Verder dan die volkomen toewijding aan God kunnen we onmogelijk gaan; de Heere Jezus Christus geeft er ons in Zijn leven op aarde het schoonste voorbeeld van. Als we tot dit verheven standpunt zijn gekomen, blijft er voor Jahweh niets meer over dan Zijn zegen over het hele volk uit te spreken; daarom vinden wij die zegen aan het slot van hoofdstuk zes. Het is nu in de volste zin van het woord een koninklijke zegen: “En de Heere sprak tot Mozes, zeggende: spreek tot Aäron en zijn zonen zeggende: also zult gijlieden de kinderen Israëls zegenen, zeggende tot hen: De Heere zegene u, en behoede u! De Heere doe Zijn aangezicht over u lichten en zij u genadig! De Heere verheffe Zijn aangezicht over u, en geve u vrede! Alzo zullen zij Mijn naam op de kinderen Israëls leggen; en Ik zal hen zegenen”, (vs. 22-27).

De overvloedige zegen stroomt het volk toe door middel van het Priesterschap. Aäron en zijn zonen krijgen de opdracht die uit te spreken. Het volk van God moet altijd door Hemzelf behoed en gezegend worden; zij mogen zich altijd in de genade van Zijn aangezicht verheugen; hun vrede stroomt als een rivier; de naam van Jahweh wordt over Zijn volk aangeroepen; Hij is de Zijnen altijd zegenend nabij.

Wat een lot! Hadden de Israëlieten het maar begrepen, en in de kracht van hun voorrechten

geleefd! Maar neen, ze deden het niet; zij haastten zich om af te wijken. Zij vervuilden het licht van Gods aangezicht voor de duisternis van de berg Sinai. Ze verlieten de genade als grondslag en stelden zich onder de wet. In plaats dat ze tevreden waren met wat de God van hun vaders hun toedeelde, begeerden zij andere dingen (vgl. Ps. 105-106). In plaats van de orde, de reinheid, de afzondering voor God, waarmee Numeri begint, vinden wij wanorde, verontreinigingen en zich overgeven aan afgoderij.

Maar, God zij geprezen! de tijd nadert, dat de heerlijke zegeningen uit Nm. 6 volledig in vervulling zullen gaan. Dan zullen de twaalf stammen van Israël zich scharen om de onvergankelijke banier van Jahweh-Shammah: "de Heer is aldaar". (Ez. 48:35). Gereinigd van al hun ongerechtigheden zullen ze in de kracht van het ware Nazireeërschap aan God toegewijd zijn. Dit alles vertellen de profeten ons zo duidelijk mogelijk. Daar lezen we van de schitterende toekomst, die Israël wacht, van de tijd, dat de duisternis, waarin het volk zich bevindt, zal opklaren door de heldere stralen van "de zon der gerechtigheid". Dan zal Israël genieten van een morgen zonder wolken, van zegen en glans onder hun wijnstok en vijgeboom in het land, dat God voor eeuwig gaf aan Abraham, Izak en Jakob.

Vergeten wij nooit, dat voor alle beloften geldt, hoeveel beloften van God er ook zijn, in Hem is het ja en in Hem is het amen. Wij verblijden ons in deze dierbare waarheid met betrekking tot onszelf, laten we dan de toepassing er voor van anderen niet ontkennen. Wij geloven daarom, dat Israël eenmaal van de volle stroom van zegen zal genieten, die aan het slot van Nm. 6 beloofd wordt. Tot op die tijd is de Gemeente van God geroepen, de zegeningen te ontvangen, die speciaal voor de Gemeente zijn. Wij hebben het voorrecht altijd de tegenwoordigheid van God bij ons en in het midden te hebben - in het licht van Zijn aanschijn te wandelen - Zijn vrede te genieten - steeds gezegend, en van dag tot dag bewaard te blijven door Hem, die sluimert noch slaapt.

Het praktische besef en het genot van deze zegeningen en voorrechten zullen we echter hebben in zover we ons houden aan de orde, de reinheid en de Nazireeërs-afzondering, waartoe wij als de woonstede van God, als het lichaam van Christus, als de tempel van de Heilige Geest geroepen zijn.

Mogen deze dingen ons ter harte gaan en een heiligende invloed op ons leven en karakter uitoefenen!

C.H. Mackintosh

Voetnoot:

² "De profeten", waarvan hier sprake is, zijn die van het Nieuwe Testament, gelijk duidelijk uit de aard van de uitdrukking blijkt. Had de apostel de profeten van het Oude Verbond bedoeld, dan zou hij van "profeten en apostelen" gesproken hebben. Doch juist het punt, dat hij wil bewijzen, is, dat deze verborgenheid nooit tevoren geopenbaard was geweest, dat zij van alle eeuwen, niet in de Schrift geopenbaard, maar in God verborgen was gebleven.

Belangstelling voor een studie over het hele Bijbelboek Numeri?

Lees de 'Aantekeningen op Numeri' van deze schrijver,

verkrijgbaar bij info@uhwdw.nl.

Bovenstaand artikel is een uittreksel uit dit Bijbelcommentaar.